

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00364 / 22.03.2017
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indicilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	LUCA, Sabin Adrian. <i>A Short Prehistory of Transylvania (Romania). Lectures given within the Erasmus Program at Tübingen University, Germany, May 5-7, 2006.</i> In: Acta Terrae Septemcastrensis, XVI/2006. Sabin Adrian LUCA (editor). Universitatea "Lucian Blaga" Sibiu, Facultatea de Istorie și Patrimoniu, Heidelberg-Sibiu 2006. Alba Iulia: Editura Altip. 2006. ISBN 3-929848-53-8; ISBN 973-7724-89-5 Arbeitskreis für Siebenbürgische Landeskunde Heidelberg *Bibliographische Information der Deutschen Bibliothek* Die Deutsche Bibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliographie; detaillierte bibliographische Angaben sind im Internet über www.dnb.ddb.de abrufbar.
OA	DUMITRESCU Vladimir, VULPE Alexandru <i>Dacia înainte de Dromihete</i> . București: Editura Științifică și Enciclopedică. 1988.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.065: 00	p.60: 00
p.066: 00	p. 61: 01 – p.61:46
p.067: 01- p.067:11	p.61: 47 – p.61:50; p.62: 01- p.62:10
p.068: 00	p.62: 11 – p.62:53; p. 63: 01 – p.63:4
p.069: 00	p. 63: 05 – p.63:53
p.070: 01 - p.070:29	p. 64: 01 – p.64:32
p.071: 04 – p.071:32	p. 64:46 – p.64:49; p.65: 01 - p.65:34
p.072: 01 – p.072:05; p.072:07 - p.072:12	P.65: 35 - p.65:38; p.65:40 - p.65:44
p.073: 01 - p.073:8	P.65: 45 – p.65:51
p.073: 09 – p.073:15	P.66: 01 – p.66:08
p.074: 01 - p.074:02; p.074: 04 - p.074:13; p.074:15 - p.074:16	p.66: 08 – p.66:09; p.66: 10 – p.66:19
p.074: 18 - p.074:19	p.69: 46 – p.69:53;
p.075: 01 - p.075:32	p.70:01 – p.70:25
p.075: 34 – p.075:44; p.076:01 – p.076:15; p.077: 01 – p.077:10	p.66: 00
p.077:00; p.078: 01 – p.078:13; p.079:01 - p.079:13; p.080:00; p.081:01 – p.081:08	p.67:00; p.68:00
p.081:10 – p.081:18; p.082: 01 - p.082:09; p.083: 01 – p.083:12; p.084:01 - p.084:13	p.69:01 – p.69:46
p.084: 15 – p.084:16; p.085: 06 – p.085:12; p.086: 01 – p.086:21	p. 72:13 – p.72:42
p.086: 23 - p.086:37	p.73: 07 – p.73:20
p.103: 01- p.103:13, 15; p.104:00; p.105:01- p.105:02	p. 86: 50 – p.86:52; p.87: 00;

p.105: 03 - p.105:10; p.106: 01- p.106:32	p.88: 14 – p.88:53
p.106: 32 - p.106:44; p. 107:00; p.108:00; p.109: 00	p.89: 00; p.90:00; p. 91: 01 – p.91:19
p.111:00	p.91: 32 – p.91:41; p.92: 01 – p.92:33
p.112: 04 - p.112:26;	p.92: 48 – p.92:52; p.93: 19 – p.93:25; p.93: 33 – p.93:45
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiata sau suspicioate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioate.
- Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioate prin poziția sa explicită.
- În opera suspicioată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

VLADIMIR DUMITRESCU • ALEXANDRU VULPE

DACIA ÎNAINTE DE DROMIHETE

Editura Științifică și Enciclopedică
București—1988

EPOCA BRONZULUI

[După cum am amintit, unele culturi din perioada de tranziție au fost contemporane, în etapele lor finale, cu începutul unora dintre culturile primei perioade a epocii bronzului (=Bronzul Timpuriu). Nici cultura Foltești-Cernavoda II, nici fazele finale ale culturilor Coțofeni și Vučedol nu pot fi considerate însă culturi ale epocii bronzului din spațiul carpato-danubiano-pontic. Dimpotrivă, cultura Glina-Schneckenberg — deși s-a format într-o vreme când mai dăinuiau încă unele culturi ale perioadei de tranziție — este specifică Bronzului Timpuriu.]

Relativa stabilitate la care se ajunsese la sfârșitul perioadei de tranziție, precum și echilibrul dintre cultivarea plantelor cerealiere, de o parte, și creșterea animalelor, de alta, s-a continuat și s-a accentuat la începutul epocii bronzului în cele mai multe dintre zonele marii arii discutate în aceste pagini. Acum, după fuziunea autohtonilor (sau a acelor deveniți autohtoni) cu noii veniți și sub impulsul cultural relativ continuu venit din regiunea egeo-anatoliană, s-au cristalizat noile culturi. Fiecare dintre acestea au în chip firesc caracteristici legate de fondul etno-cultural anterior și uneori chiar de vechiul fond eneolitic, pe care le-au asimilat în măsură diferită.]

În capitolul precedent am arătat motivele care ne determină să nu credem că putem data începutul epocii bronzului înainte de anul 2000 î.e.n. pe teritoriul României, respectiv înainte de apariția aici a primelor obiecte confecționate din acest aliaj. Pe de altă parte, în lipsa oricărei date C14 pentru cele mai vechi culturi ale acestei epoci (lipsă care se resimte și pentru celelalte culturi!), socotim că începutul acestei epoci poate fi situat între 2000 și 1800 î.e.n., deși, evident, la această dată epoca bronzului egeo-anatolian era de mult în floare. Dar sincronismul dintre diferite regiuni și culturi nu implică și același stadiu de dezvoltare economică, și tocmai de aceea noi am situat în perioada de tranziție și unele culturi înrudite și contemporane de la sud de Dunăre, pe care colegii bulgari le datează în prima perioadă a epocii bronzului. Cronologia absolută a perioadelor și a culturilor acestei epoci din România a fost stabilită pe baza metodei tipologico-comparative, tocmai datorită lipsei datelor C14.]

[În schimb, cronologia relativă a acestor culturi a fost bine precizată pe baze stratigrafice, la care s-au adăugat, în destul de multe cazuri, prezența pieselor „de import” dintr-o cultură într-alta și, firește, indicațiile — atunci când acestea sînt concludente, nu întimplătoare — furnizate de metoda tipologico-comparativă.]

[Multă vreme, epoca bronzului din România era împărțită în patru perioade, folosindu-se cu precădere — și uneori în exclusivitate — cronologia lui P. Reinecke, stabilită inițial pentru culturi din afara granițelor României, respectiv din Germania de Sud. Dar realitățile din țara noastră au impus, acum mai bine de 20 de ani,

împărțirea epocii bronzului în numai trei perioade — timpurie, mijlocie și finală —, deși se face deseori apel și la periodizarea lui Reinecke, pentru a se putea situa culturile acestei epoci din România în cadrul culturilor celorlalte regiuni ale Continentului. Bineînțeles că, pe lângă culturile a căror evoluție este circumscrisă într-o singură zonă sau regiune, având uneori o arie redusă de răspindire, altele s-au difuzat pe arii mai întinse, depășind de multe ori limitele unei singure provincii. Tot astfel, după cum unele dintre ele se situează într-o singură perioadă a epocii bronzului, altele depășesc limitele unei perioade, fie în tot cursul evoluției lor, fie într-una sau alta din etapele dezvoltării lor.

Dacă, prin urmare, epoca bronzului se încadrează, în linii generale, în limitele mileniului II î.e.n., cu excepția ultimelor două secole, care aparțin — după părerea noastră — unei etape de tranziție spre epoca fierului, etapă reprezentată de perioada Hallstatt A (socotită, de majoritatea cercetătorilor, drept prima perioadă a epocii fierului), limitele fiecăreia dintre cele trei perioade sînt controversate, în funcție de acceptarea cronologiei „lungi” sau „scurte”. După cercetătorii care datează începutul epocii bronzului în jurul anului 2000 î.e.n., prima perioadă ar dăinui pînă pe la 1800 — 1700 î.e.n.; în schimb, cercetătorii care propun data de 1900 pentru începutul primei perioade, admit durata acesteia pînă în sec. XVI î.e.n., ba chiar pînă la sfîrșitul acestui secol. A doua perioadă ar dura pînă pe la 1350—1300 î.e.n., iar ultima s-ar încheia odată cu începutul epocii Hallstatt.

Un rol important la stabilirea cronologiei epocii bronzului a revenit — în afară de datarea diferitelor culturi pe bazele mai sus amintite — numeroaselor depozite de obiecte de bronz și chiar tezaurelor de obiecte de aur, clasificarea și periodizarea acestora fiind astăzi bine precizate.

Minele de aur și de cupru din Transilvania — și poate și mina de cupru de la Baia de Aramă din NV Olteniei —, exploatate din ce în ce mai intens în această epocă și în special în perioada ei finală și apoi în perioada Hallstatt A, au prilejuit acest avînt deosebit al metalurgiei mai ales în zonele intracarpătice, devenite curînd unul dintre cele mai importante centre de producție de obiecte metalice din Europa, multe dintre produse ajungînd, pe calea schimburilor intertribale, pînă în zona Mării Baltice.

Dintre cele 137 de descoperiri de obiecte de aur semnalate în Transilvania și Crișana, 73 (inclusiv 30 de tezaure), conținînd peste 3000 de piese, datează din Bronzul Tîrziu și din Hallstatt A. Iar din totalul celor peste 25.000 de piese de bronz și de aramă descoperite în provinciile intracarpătice, 2000 datează din primele două perioade iar 4000 din ultima perioadă a epocii bronzului, restul datînd în cea mai mare parte din perioada Hallstatt A și abia 1400 din perioadele Hallstatt B și C. Dacă ar exista și statistici similare pentru celelalte provincii ale țării noastre, numărul total ar fi firește și mai mare, justificînd și mai mult aprecierile noastre asupra avîntului metalurgiei din această epocă și din această regiune, avînt confirmat, de altfel, și de marele număr de așa-numitele „turte de bronz” — material neprelucrat — descoperite în multe depozite, și tot așa de numeroasele tipare bivalve de piatră pentru turnarea diferitelor obiecte.

În imposibilitatea de a menționa aici toate depozitele de bronzuri, ne vom mulțumi să amintim principalele tezaure de obiecte de aur. În regiunile intracarpătice, acestea sînt cele descoperite la Țufalău, Săcueni, Grăniceri, Șmig, Firi-teaz, Boarta, Sarasău și Pecica-Rovine — cele mai multe situate în ariile culturilor Sighișoara-Wietenberg și Otomani. La sud de Carpați, cele mai importante tezaure de obiecte de aur au fost descoperite la Țigănași (în Ostrovu Mare), în aria de răspindire a culturii Gîrla Mare-Cîrna, acela de la Perșinari (Muntenia) la limita de NV a ariei culturii Tei, apoi cel de la Turnu Măgurele (în sudul Munteniei, pe Dunăre), oarecum tot în aria culturii Tei, și cel de la Curtea de Argeș (în NV